

at eingin politiskur flokkur fekk fyrirun, og at útvarpið ekki tók nakað frá blóðunum.

Hetta var ekki til at liva við hjá útvarpinum, og til endans varð það so galið, at tá ein kommuna í eini bygd lýsti við, at skrávað varð fyrri vatninum frá einum ávisum húsum til handlin hjá tí og tí, so bar ekki til, tí það kundi virka sum reklama. Það bleiv til eitt eljustríð, hvussu komast kundi burtur úr hesum. Um onkur mótmælti, beitti vit hann á Elias í Rættará, sum var eitt einastandandi menniskja og ein sterkur persónur. Hann stríddist. Það var eingin rimilgheit í tí, men til endans varð alt slept, og tá vóru Elias og aðrir eisini nógv pindir.

- Og nú ber til at lýsa við øllum.

Sendu í hálvan tíma

Vit vóru leingi bara fyra í útvarpinum, Niels Juel, Elias, Marius og eg, sum Mitens hevði lænt útvarpinum úr landstýrinum. Har til er at siga, at tá var senditíðin bara hálvan tími, frá 20 miuttir yvir tólv til 10 minuttir í eitt.

Tað helt Niels Juel vera ov lítið, men tað skuldi einki kosta. Útvarpið fekk onga jättan.

- Eg vil siga, at útvarpið var frá byrjanini eitt byttsbarn. Tað var komið, og Mitens visti, at tá tað var komið, vildi eingin av við tað. Men pengar vórðu kortini eingir jättar.

Døgurða afturfryi

Tú skalt minnst til, at nógv av tí, sum varð gjørt í útvarpinum, og til V4 kom, varð gjørt fyrri einki. Niels Juel plagdi at lona øllum hesum fólkunum, sum arbeiddu fyrri einki, við einum góðum døgurða fyrri jól, ræst kjøt og súpan. Tá høvdu øll hesi menniskjuni, Oskar Hermansson, Poul Arne Joensen, Flemming Samuelsen, Olivur Næss, Taummas Napoleon Djurhus, fyrri at nevna nøkur, gjørt alt hetta arbeiðið, bara tí teir hildu tað vera spennandi. Teir fingi ekki eitt lúsa oyra afturfryi, tí einki var at gjalda við.

Eitt árið helt Niels Juel tað vera nógv mikið. Hann bað meg ringja til Hafnia, og so ringdi hann til Hákon Dyrhuus, sum var lögmaður, og hann ringdi eisini til Niels Winther Poulsen, sum var landsstýrismáður.

Og so beyð hann øllum við til at eia ræst kjøt og súpan.

Eg fór at buka nakrar turrar fiskar, spik átti eg, og tað var so mitt ískoyti.

Harvið fingi hesi fólkin eina frálíka takkarløn, og tað kostaði ekki útvarpinum eitt oyra.

Kravdi styrki

Niels Juel var ein megnar persónur. Hann kundi vera harðligur í sínum metingum, men hevði hann ekki

verið tað, gekk tað ekki. Ein veikari persónur hevði ekki klárað uppgávuna.

Útvarpið kundi ekki halda fram við so lítli manning, og so ein dag fann Niels Juel upp á ráð og ringdi til Nygaard, rektaran á studentaskúlanum, og spurdi, um har ekki var onkur dugnaligur næmingur, sum kundi hjálpa.

So kom Hans Jacob Debes, sum var sera dugnaligur.

Tá hann var liðugur og fór niður at lesa, ringdi Niels Juel aftur til Nygaard, og tá kom Finnogi Isaksen, sum fór tann vegin, og Arni Absalonsen kom eisini tá.

Finnogi var væl begávaður, og hin ekki minni. Men munurin á teimum var, at Arni altíð hevði í hvussu er annað beinið á jörðini, meðan hin viðhvørt hvørki beinið nart við jörðildi.

Fór skeivan veg

So rann upp tann dagur, at útvarpið flutti í útvarphúsið í Sortudáki.

- Eg arbeiddi á Bryggjubakka frá 1960 til 1981, í einum umhvørvi, har vit kundu fylgja við lívinum. Tað hvarv alt, tá vit fluttu. Eg saknaði tað nógv, men tað var eisini oalmindiliga pennandi at flyta niðan í eitt nýtt hús, sum var bygt til endamálið.

Niels Juel var nokkso áfallin. Hann vísti hava, at eg skuldi lesa seinastu tíðindasendingina á Bryggjubakka og ta fyrstu í nýggja ústingum, tí eg hevði verið longest. Og eg gjørdi, sum hann segði.

Eg veit ekki, hvar eg treivst betur. Tey fólkinmi, eg hevði samband við har niðri, høvdu ótrúliga stóran týðning, men tá vit fóru niðan í 1981, segði Niels Juel, at nú høvdu vit ekki so nógv eftir har niðri, og hann nevndi teir Rubbek, Jóhann á Shell og Radio-Karl, sum allir vóru famir.

Eftir at hava arbeitt á Bryggjubakka í 21 ár, fór eg omaneftir tann fyrta morgunin, eg skuldi á vakt. Eg gekk og hugsaði um okkurt annað og var komin heilt oman til Katolikkakirkjuna, tá eg knappliga varnaðist, at eg av gomlum vana fór omaneftir.

Omman dugdi Fólki flest hava stóra viring fyrri Ívari fyrri hansara hepan málburð, at duga væl at taka til.

- Tey hjá okkum í Kollinum í Kvívík vandðu sær sera væl um málið, hvussu tey orðfóru seg og málboru

Henda myndin av Ívari er tikin einaferð í sekstíðrunum á Slættaratinfði, har hann var saman við Niels Juel og Óla Egilstrøð. Náttúran hevur stóran týðning fyrri hann, arbeiðið í bøg og haga, og tað endurspeglast í málburði hansara

Fastur og fjúsur hevur hann sitið við mikrofonina í útvarpinum í 7 ár. Ongantið hevur hann havt farloyvi, og sjúkragdagarnir hava verið fáir. Mynd. Jøns Kr. Vang

seg, og tað hoyrist aftur í málinum, hvussu neyvt samband vit hava havt við náttúruna. Eg haldi, at omma vandaði sær so nógv um málið og pápi við.

Eg veit ekki, um míni fyrstu handrit í útvarpinum eru til enn. Tá noyðdust vit at triva okkum fram. Orðabókur vóru ongat at halla okkum til, men onkuntíð ringdi eg og spurdi teir málkønu.

Ívar er vanur við, at onnur spyrja hann til ráðs í mál-

ligum spurningum, tí hann er so stinnur.

- Eg eg fái ilt, tá onnur ikki duga og skriva skeivt. Ikki minst tá fólkin eru skeiv, og tey brúka skeivar fyrsetinginar.

Lært at spæla

Ívar hevur altíð havt stóran áhuga fyrri tónleiki.

- Pápi var so nær knýttur at øllum kirkjiligum handlingum.

Hann hevði harmonium, spældi klaver og spældi í

kirkjuni.

- Eg var sera áhugaður í spælinum, og eg var bara 12 ára gamal, tá eg byrjaði at spæla í kirkjuni í Kvívík.

Eg spældi altíð, tá eg var heima, og so fann eg uppá sum nevnt at fara burtur at útbúgva meg. Men eg hevði ongantið bindindi til at gera nakað burtur av mær.

Eg lærði meg víðari, og eg klári at spæla til eina gudstænastu, men eg havi ongantið gjørt meg til konsertspælara.

Eg spæli bæði í Kvívík, í Vesturkirkjuni onkuntíð og á Lágargarði.

Fyltur 67 ár

Ein dag í juli mánaði í ár fekk Ívar bræv frá landsstýrinum, sum seði hann úr starvi frá 1. mars 1998 at rokna. Hann fylti 67 14. desember.

Hvussu kendist tað at á uppsøgnina fyrri aldur, tí tú hevðiorkað at hildið fram?

Eg fari frá í øllum góðum, men sigi eg, at eg ikki fari at sakna arbeiðið, so sigi eg ósatt, g havi starvast her í so nógv ár, ongantið havi eg havt farloyvi, og sjúkragdagarnir hava verið fáir. Hetta arbeiðið hevur verið høvuðsinnihaldið í mínum lívi. 37 ár hava sett sína slóð eftir seg.

- Eg veit ekki, hvat eg fari at gera. Ikki ber til at bruka meira tíð til jörðina, hon er bara har.

- Onkur heldur tað vera nógv fyrri at noyðast frá, tá man er 67. Men ert tú líka væl fyrri, tá tú ert 70 ár, hvat so? Handa grundgevingin heldur ikki. Tað rætta hevði kanska verið, at sett eftirlønarludurin niður í 60 ár, soleiðis at fleiri ung sluppu framat.

- Tað snýr seg um at loysa okkum úr føstum starvi, á vit koma í henda aldurin, men harfyri kunnu vit gera okkurt, so leingi sum høvðið virkar. Vit verða ikki kastað fyrri bakka sum so.

- Tað kann ikki vera rætt, at fólk skulu sita og bøla yvir einum starvi, til tey eru avdøda og skulu rekast út, meðan tey ungu sita og bíða virkisfús. Tað hevði verið órimligt, sigur Ívar.

